

爆弾

ระเบิด

โท คัตสึอิโระ เขียน

บันทึก ตัดภาพจากนิตยสาร

爆炸

ระเบิด

โก คัตสึฮิโระ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐาณรงค์ แปล

ระเบิด 爆弾

โก คัตสึฮิโระ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

Bakudan © 2022 Katsuhiro Go. All rights reserved.

First published in Japan in 2022 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2567

ISBN 978-616-14-0574-8

คัตสึฮิโระ, โก.

ระเบิด.- กรุงเทพฯ : ไตฟุคุ, 2567.

392 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0574-8

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดทำและจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ คณิต นนทเปารยะ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ทินภาส พาหะนิชัย

ปิยวัฒน์ หงส์พันธ์

ภูสุรี ภูมิภัก

Pong songsai รุ่งฤทัย ศรีสุข

รุ่งฤทัย ศรีสุข

อภิญา ผาสุดะ

อัศคนัฐ ชูมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ นูระณา

บริษัท บั๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์ 0 2415 2621 0 2415 6507

พิมพ์
กระดาษเคลือบสายตาไร้ร้าว
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

โตเกียวตกอยู่ในเปลวเพลิง ความยุติธรรมจะช่วยปกป้องผู้คนได้หรือไม่
เมื่อชีวิตผู้คนที่นี่อยู่ล้าในเมืองซึ่งเต็มไปด้วยความเร่งรีบถูกตอกย้ำ
ความปั่นป่วนประสาทจากการทำนายของศัตรูเพียงคนเดียว แต่เป็น “ผู้ไม่เกรงกลัว
ต่อสิ่งใด”

ขอแนะนำความสนุกที่อัดแน่นด้วยรสชาติตื่นเต้นสุดระทึกใน “ระเบิด”
จากปลายปากกา ของโก คัตสึฮิโระ การันตีรางวัลชนะเลิศระดับประเทศ
Kono Mystery ga Sugoi 2023 (このミステリがすごい 2023) Mystery ga
Yomitai 2023 (ミステリが読みたい 2023) และเข้าชิง Japan Booksellers' Award 2023
(本屋大賞 2023) Naoki Award 2023 (直木三十五賞 2023) ยอดจำหน่าย
สูงสุดในญี่ปุ่น

เรื่องราวของชายชนชั้นล่างผู้ถูกจับด้วยข้อหาเพียงเล็กน้อย เอ่ย
คำทำนายในระหว่างสอบสวนว่าจะเกิดระเบิดที่ตึกร้างย่านอาซากุสึบาระ
และจะมีระเบิดอีก 2 ครั้ง สายสืบบีบเค้นคำตอบเพื่อหยุดยั้งระเบิด แต่
เขาก็มีฝีปากเก่งกาจจวบจนไม่รู้แม้แต่ตัวตนที่แท้จริง หรือว่าชายร่างอ้วน
คนนั้นจะมีสัมผัสพิเศษจริงๆ แล้วระเบิดอีกสองลูกที่เหลือ อยู่ที่ไหนกัน
ความลึกซึ้งที่ไม่หยุดนิ่งจะทำให้หวาดกลัวกับเจตนาอันชั่วร้าย

สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ ขอติดบัตรไขคดีพิเศษแก่ผู้อ่านทุกท่านเดินเข้า
ห้องสอบสวนสถานีตำรวจโนงาตะพร้อมกันในครั้งนี้ กับเรื่องราวการต่อสู้
ค้นความจริงของตำรวจ และผู้ร้ายจอมวางแผนผ่านบทสนทนาที่เต็มไปด้วย
กลอุบาย ดุเดือด ลุ้นเหนือโชค จนกว่าจะถึงบทสรุปสุดท้ายภายใต้สงคราม
ประสาทจิตวิทยาเก้าทางสุดสะพรั่ง

สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

คำนำผู้แปล

อะไรกันนี้

บทพูดที่ยาวเป็นหน้าๆ ปริศนาที่ซ่อนอยู่ในคำพูด

สำหรับผู้แปลแล้ว นี่คือโคตรยาก

แต่ปฏิเสธไม่ได้สำหรับความสุข ความลึ้น ที่ทำให้ต้องอ่านจนจบ และแปลออกมาให้ทุกท่านได้เพลิดเพลินไปด้วยกัน

เรื่องราวส่วนใหญ่อยู่ในห้องสอบสวนเล็กๆ เป็นการเผชิญหน้ากันของรูอิเกะ ตำรวจสายสืบหัวหยิกหย้อย ใส่รองเท้าสีขาว

กับชูซูกิ ทาโกซากุ คนร้ายหน้ากลมตาโต แต่แค่ชื่อก็เหมือนชื่อปลอมที่ไม่น่าไว้วางใจ เขาเป็นชายไร้บ้านที่มาพร้อมกับคำพูดอันเฉียบคมชวนให้คนหลงคารมได้ง่ายๆ

การชิงไหวพริบของตำรวจกับคนร้ายจะพาไปสู่การค้นหาระเบิด

แม้จะเป็นห้องสอบสวนแคบๆ แต่เรื่องที่คุ้ยกันคือตัวตนที่แท้จริง ความดำมืดในหัวใจ และความเป็นไปในสังคมโลก ที่พร้อมจะระเบิดออกมาพอๆ กับที่ระเบิดของจริงกำลังรอเวลาระเบิดเช่นกัน

อยากให้เขาเอามาทำเป็นหนัง รับรองสนุกสนานแน่นอน

บัณฑิต ประดิษฐฐานวงศ์

บทนำ

ย่านอาภิสาบาระในวันอาทิตย์ คนเยอะขนาดนี้เขียวหรือ ไฮโซในะ
ผูกใจห่อเหี่ยว ระหว่างลงบันไดเลื่อนจากชานชาลาของรถไฟเจอาร์
สายไซบุ ก็เจอสภาพเบียดเสียด แทบจะโดนตัวคนข้างๆ พอถึงชั้นล่าง ก็มา
รวมกับฝูงโดยสารถีมาที่รถไฟสายยามาโนเตะ คนก็ยิ่งแน่นเสียจนหายใจ
แทบไม่ออก ผู้ชายที่แซงขึ้นไปก็เอาไหล่มาชนเสียจนผูกใจแทบจะชะงัก
คนข้างหลังก็เลยมาชน ผูการิรีบขอโทษ แต่เขาก็เดินหายไปโดยไม่แม้แต่
จะขยี้ตามอง พอผ่านเครื่องตรวจตั๋วได้ก็เจอกลุ่มเด็กสาวแต่งคอสเพลย์
โปรยยิ้มให้ ในกลุ่มนั้นมีเด็กหนุ่มด้วย ถึงจะเคยได้ยินมาบ้าง แต่พอลม
เจอของจริงตรงหน้ากลับรู้สึกเหมือนไม่ใช่เรื่องจริง หล่อนรีบจำผ่าน รู้ตัว
เลยว่าเหงื่อซึมได้รักแล้ว

ถึงจะเข้าเดือนกันยายนแล้ว แต่อากาศยังร้อนขึ้น ผูการิคิดว่า
เป็นเพราะความร้อนจากบรรยากาศของเมืองมากกว่าอุณหภูมิของอากาศ
ถนนส่วนหนึ่งถูกปิดให้เป็นถนนคนเดิน มีผู้คนเดินสวนไปมามากมาย
เห็นได้ชัดเลยว่าทุกคนต่างมีสิ่งของตัวเองชอบ แต่นั่นกลับทำให้ผูการิรู้สึกแยะ
เหมือนแกะดำที่หลงเข้าไปในงานของกลุ่มเพื่อนสนิท

ถ้าไม่ใช่กระโปรงฟูฟอง ไม่ใช่ผ้าปิดตาปลอมๆ อย่างนั้น แล้ว
แต่งหน้าแต่งตัวธรรมดาๆ ออกจะน่ารัก--- ผูการิซึ่งเคยเชื่อนั่นคือ
ความ “ธรรมดา” แต่ในเมืองแบบนี้กลับกลายเป็นปมด้อย หล่อนได้แต่
ก้มหน้า เดินตามแอปฯ แผนที่ในสมาร์ตโฟน

พระอาทิตย์ยามบ่ายคล้อยส่องอาคารตึกแต่งจุดฉากให้เป็นสีแดง
จู้ๆ หล่อนก็หยุดชะงัก พอหันกลับไป ถนนคนเดินก็ดูเหมือนงานวัดที่จัดอยู่
กลางชอกตึก ด้านในสุดเป็นทางยกสูง หน้าต่างรถไฟที่เล่นผ่านสะท้อน

แสงอาทิตย์อัสดง บรรยากาศชวนให้คิดถึงงานเทศกาลที่ใกล้เล็ก พร้อมกับ
ความคาดหวังให้ราตรีมาเยือน สองสิ่งมาประกอบกันสร้างความเร้าร้อน
อย่างน่าประหลาด

ยูการิหลบตัวเข้าไปฝั่งทางเท้า จากนั้นขบริมฝีปาก

จุดประสงค์ที่หล่อนมาที่นี่เพื่อร่วมงานสังสรรค์ของชมรม ยูการิ
เป็นคนเก็บตัว ไม่มีเพื่อนในคณะ จึงได้แต่อาศัยเพื่อนในชมรม หล่อนถูก
ชักชวนเข้าชมรมตอนเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ๆ แต่ก็ยังหนักใจที่จะต้องร่วม
งานสังสรรค์ หล่อนถูกบังคับให้ดื่มเหล้าทั้งที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ คงเพราะ
ร่างกายไม่รับ เลยไม่รู้สึกรว่าเหล้าอร่อย เมาแล้วก็ไม่ได้รางวัล มีแต่จะเปลือง
เงิน แต่ถึงอย่างไร นานๆ ครั้งก็ต้องไปเสนอหน้าบ้าง ไม่งั้นจะไม่มีที่ทาง
ให้อยู่ ถูกทุกคนลืมหืมเข้าจริงๆ

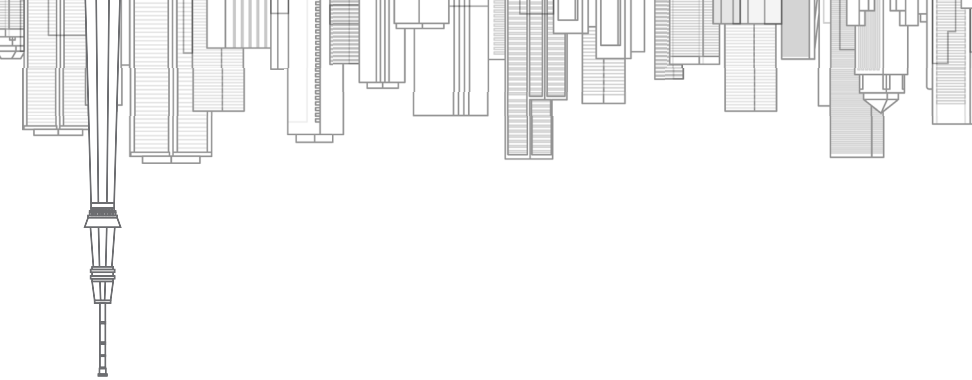
แต่ก็แค่ไม่ก็ชั่วโมงไม่ใช่เหอ

ถึงจะคิดแบบนั้น แต่พอเข้าไปใกล้สถานที่นัดพบ ก็อดอดอย่างกับ
มีแมลงมาไต่ตัวตัว เหมือนจะไม่สบาย จะปฏิเสธด้วยเหตุผลนี้ได้ไหมนะ
ความรู้สึกแหยงแวนเข้ามา อิกใจก็รู้สึกว่ายากเจอและร่วมวงคุยกับ
ทุกคนด้วย เพราะวันนี้ผู้ร่วมงานส่วนใหญ่เป็นคนค่อนข้างรู้จัก ถ้าเป็นเพื่อน
ที่มีน้ำใจคนนั้น ทุกครั้งชั่วโมงก็น่าจะส่งประเด็นมาให้พูดด้วยสักครั้ง ผ่าน
ไปตั้งสองปีแล้ว จนป่านนี้คงไม่มีใครคาดหวังอะไรมากมายจากยูการิอีก
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องธรรมดาแค่นี้ หรือมุขตลกที่ไม่ซ้ำ ทุกคนก็ยังทนฟังแล้ว
พูด “เหอเหอ” พวกเขาก็ไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร แต่---

มีข้อความส่งเข้ามาทางมือถือ ยูการิสะดุ้ง สัปดาห์ไม่ดี พอเปิดดูก็
เป็นดังคิด เพื่อนที่มีน้ำใจคนนั้นบอกว่าเป็นหวัด มาไม่ได้

“อะ ไฮโซโนะ” เพื่อนในชมรมมาชุมนุมกันอยู่ตรงหน้า ห้างออกไป
ไม่กี่เมตร พวกเขาโบกมือเรียก ทางนี้ ทางนี้ หล่อนจึงต้องโบกมือตอบ
อย่างเคอะเขิน แล้วปั่นยืม ทันใดนั้นได้ยินเสียงจากมุมมืดของหัวใจ

ถ้าตอนนี้มีลูกอุกกาบาตตกลงมาที่เมืองนี้ได้ก็คงดี

המגזין

บทที่ 1

1

“ว่าไง แก ดูสบายอกสบายใจเชียวนะ---”

พอโทโดโรกิ อีซาโอะร้องทัก ชายคนนั้นก็ยิ้มหน้าบาน เกาศีรษะด้วยความเคอะเขิน ผมสั้นเกรียนเหมือนมีตะไคร้สีดำเกาะ หน้าผากกว้างมันแผ่ลิบ คิ้วหนา คางสองชั้นทำให้หนดเคราหรือมหมี่มดูเตะตา แก้มป่อง “มาที่แบบนี้เป็นครั้งแรกนี่เปล่า”

“ครับ เอ่อ น่าอายจัง”

โทโดโรกิฟังคำตอบของชายคนดังกล่าว ขณะมองกระดาษโน้ตที่ได้รับจากตำรวจในเครื่องแบบที่อยู่ด้วย ตัวหนังสือเหลี่ยมๆ เขียนชื่อของชายคนนั้นว่า ชูซูกิ ทาโกซากุ อายุสี่สิบเก้าปี

“เล็กเหอะ อะไรแบบนี้” โทโดโรกิจ้องใจปากกระดาษโน้ตใส่โต๊ะเหล็ก

“อะไรหรือครับ” ชายคนนั้นลื้มตาโพล่ง ดวงตากกลมโตเข้ากับร่างท้วมอย่างน่าขนลุก

“บอกชื่อจริงมาดีกว่า”

“อ๊ะ คุณตำรวจ ไม่ใช่เหรอครับ ใครๆ ก็ชอบสงสัยกัน แต่ผมชื่อชูซูกิจริงๆ นะครับ ชื่อชูซูกิ ทาโกซากุของแท้นะครับ”

“นี่แก” โทโดโรกิพูดพลางถอนหายใจ “เรื่องแบบนี้ตำรวจสอบสวนทีเดียวก็รู้แล้ว ถึงจะโกหก ฉันก็ไม่โกรธหรอก แล้วก็ไม่ได้เพิ่มโทษด้วย แต่ก็

ไม่ช่วยลดโทษเหมือนกัน เพียงแต่เรามาคุยกันเหมือนเพื่อนจะดีกว่าไหม”

ตากลมโตของชายคนนั้นเบิกกว้าง เหมือนเพื่อนหรือครับ เขาพิมพ์มารวกับประทับใจ คุณไม่มีท่าทีหวาดหวั่นกับตำรวจ และห้องสอบสวนเลย รอยนิ้วมือที่เก็บมาน่าจะตรงกับในฐานข้อมูล

“เอาเถอะ”

โทโดโรกินิ่งพองแก้มอึดอัด ขยำกระดาศไน้ตบนโต๊ะ รู้สึกถึงสายตาของรุ่นน้องที่กำลังจดบันทึกการสอบสวนอยู่ข้างหลัง เหมือนกำลังถูกตำหนิว่าให้สอบสวนจริงจังหน่อย แต่เขาไม่เกิดอารมณ์โมโห

“แล้ว คุณซุซูกิ จริงหรือเปล่าที่คุณเมาแล้วไปเตะตู้หยอดเหรียญของร้านขายเหล้า แล้วยังต่อยพนักงานร้านที่มาห้ามอีก”

“ครับ เรื่องนั้นก็เรื่องจริงครับ จะให้สาบานต่อหน้าพระที่ไหนก็ได้ถึงจะเป็นเรื่องน่าอายก็เถอะ”

“จํารูปพรรณสัณฐาน อายุอาณามของพนักงานร้านที่คุณไปต่อยเขาได้ไหม”

“ได้ครับ อายุอาณามก็ใกล้เคียงกับผม แต่ผมมากกว่า ใส่เสื้อโปโลแล้วผมเผ้าดกกว่าผมมาก”

ซุซูกิเสริมว่าไม่มีหมวดเครา เป็นการบรรยายลักษณะได้ใกล้เคียงกับเจ้าของร้านขายเหล้าซึ่งเขาได้พบหน้าห้องตำรวจสายสืบเมื่อครู่

“งั้นคุณซุซูกิ วันนี้ทำไม่ถึงได้เมา”

“ผมดื่มเหล้าซุไฮที่บ้านไปสามกระป๋องครับ คุณตำรวจ ชอบดูเกมการแข่งขันเบสบอลรีเปล่า ที่แข่งกันตอนกลางวัน ผมเป็นแฟนตัวยงของทีมดราโก้ส์ แล้วก็เกลียดทีมไจแอนต์มากครับ”

มันเป็นการแข่งขันเบสบอลนัดสำคัญ แข่งกันที่สนามโตเกียวโดม ซึ่งจะแพ้ไม่ได้เด็ดขาด ผมเลยนั่งติดหน้าจอทีวีตั้งแต่เริ่มแข่ง แต่พอเริ่มต้นเท่านั้นแหละแพ้ทีมไจแอนต์ตั้งห้าต่อหนึ่ง ห้าต่อหนึ่งเชียวนะ ถึงจะยอมถอย

¹ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์สไตล์ญี่ปุ่น ทำจากเหล้ากลั่นและน้ำผลไม้หรือน้ำอัดลม

ยอมรับความพ่ายแพ้ได้ แต่ได้ตั้งหลักได้แค่คะแนนเดียวมันอะไรกัน ถึงจะชินแล้วก็เถอะ แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้หัวเสียซะมิด เสียใจจนรู้สึกอยาก จะร้องไห้ หลังเกมจบแล้วก็ยิ่งหงุดหงิด ผมคิดว่าแค่เหล่าซูไฮกระป๋องจากร้านสะดวกซื้อซักจะไม่พอแล้ว ก็เลยจะซื้อเหล่าชั้นดีจากร้านขายเหล้าแถวนั้น เพราะโมโหเลยว่าจะพุ่มเพื่อยหน่อย แต่พอมาถึงหน้าร้านขายเหล้าถึง ได้รู้ตัวว่าไม่มีเงิน ไม่ใช่ไม่มีกระเป๋าสตางค์นะ แต่ไม่มีเงินอยู่ในกระเป๋า ต่างหาก ไม่มีแม้แต่แบงก์พันเยนสักใบ หรือเหรียญร้อยเยนสักเหรียญ แยกที่สุดเลย อายจนสุดทน ก็เลยไปพาลกับตู้หยอดเหรียญที่อยู่ตรงหน้า---

“ไม่ได้โกรธแค้นอะไรกับร้านหรือพนักงานร้านเลย อยากจะขอโทษ แต่ว่าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้กับทุกคนไม่ใช่หรือครับ”

“ถึงจะหงุดหงิด แต่ปกติก็ไม่ถึงกับไปต่อยตีจริงๆ นี่”

อ้อ จริงด้วยครับ ซูซูกิพยักหน้าแรงเกินเหตุ แล้วหัวเราะซ่าซ่า เห็นอาการนั้นแล้วโทโดโรกิหมดเรี่ยวแรง ประเทศนี้ช่างสงบสุขเสียจริง

“คนของร้านที่ถูกต่อย บอกว่าถ้ายอมจ่ายค่าซ่อมตู้ที่ยุบกับค่ารักษาตัวให้ ก็ไม่คิดจะเอาเรื่องเอาราวอะไร”

“อย่างนั้นหรือครับ ช่วยได้มากเลยทีเดียว ว่าแต่ประมาณเท่าไร ละครับ”

“เอ ฉันทก็ไม่ใช่คนทำตู้หยอดเหรียญ แล้วก็ไม่ใช่หมอด้วย แต่ถ้า มีให้เขาสักแสนนึงก็น่าจะพอมั้ง”

“แสนนึงหรือ”

ซูซูกิแหงนมองเพดานอย่างสบายๆ เลื่อนสเวตเตอร์สีมอซอ เสื้อนอก ราคาถูก ดูแล้วไม่น่าจะมีเงิน แม้คำพูดที่ว่าในกระเป๋าสตางค์ไม่มีแบงก์พัน แม้แต่ใบเดียวจะฟังดูน่าเชื่อถือ แต่ดูสารรูปไม่น่าจะมีบ้านที่ดูถ่ายทอดสด เกมเบสบอลได้ บอกตามตรง ตำรวจเองก็ไม่อยากจะเอาความกับความเสียหายเล็กน้อยแบบนี้ อย่างน้อยโทโดโรกิก็ไม่คิดจะเอาความเลย แล้วยังเป็นความต้องการของผู้เสียหาย การทำเรื่องให้จบเร็วๆ คงจะดีสำหรับทุกคน

ขอเพียงชูชุกมีเงิน

“แสนเยน ถึงจะให้ยื่นกลับหัวก็ยังหาไม่ได้” ชูชุกพุดเย้ยหยันตัวเอง และเป็นอย่างที่คาด

“แล้วเท่าไรถึงจะมี” โทโดโรกิถามอย่างไม่คาดหวัง

“เอ ไม่รู้สิ” ชูชุกตอบอย่างยืเยว่น “คุณตำรวจ มีให้ยืมหรือเปล่าละ”

โทโดโรกิเอื่อมจนซี่เกียจถอนหายใจ ชูชุกเป็นเศษสวะจริงๆ อิเซะ ตำรวจหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างหลัง เคาะคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเสียงดังด้วยความ หงุดหงิด

“จั้นเอาอย่างนี้ดีไหมครับ ผมจะทำตัวให้เป็นประโยชน์กับคุณตำรวจ แล้วให้คุณตำรวจช่วยไปคุยกับผู้เสียหายให้ไม่เอาความอะไรอย่างนี้”

“เป็นประโยชน์หรอ---” รอยยิ้มประชดประชันผุดขึ้น “จะไป โบกธงให้ล่ะหรอ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ ขึ้นทำแบบนั้นอุบัติเหตุมีแต่จะเพิ่มขึ้น ผมเป็นคนไม่เอาไหน ไม่มีความสามารถพิเศษอะไรเลย”

เขาเว้นจังหวะชั่วคราว

“เพียงแต่ผมค่อนข้างมั่นใจในสัมผัสพิเศษของตัวเองมาแต่ไหนแต่ไร เพราะอย่างนี้ผมพอทำนายได้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น”

ยังเมาไม่สร่างหรือนี่ โทโดโรกิมองชูชุกอีกครั้ง แก้มเขาไม่แดง ไม่ได้ พุดจาอ้อแอ้ ดูสงบเสงี่ยมเสียจนไม่เชื่อว่าคนคนนี้จะเมาอาละวาดได้จริงๆ รอยยิ้มเย้ยหยันของเขาเลือนหายไป

“คุณเคยทายถูกกริ ไปได้ยินว่ามีแผนปล้นที่ไหน หรือรู้ว่าจะมีการ ชื้อขายยาอะไรอย่างนี้หรือเปล่า”

“เปล่าเลย จะเป็นไปได้ยังไงกัน ผมไม่กล้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับวงจรร แบบนั้นหรอก ตั้งแต่เกิดก็ใจปลาสีหน้าสมเพชมาตลอด แต่ ไซ้แล้ว--- ว่าแต่ ตอนนี่ก็เโม่งแล้วครับ”

“---อีกห้านาทีก่อนสิ่ม”

“เหวอครับ อิม เหมือนมีอะไรปั้งขึ้นมากในหัว อะไรนะ มีที่แหวว่า
จะเกิดเหตุ อะ นันมันที่ไหนกันนะ แถวอาภิสาบาระมั้ง หวังว่าคงไม่ได้
แยอะไรขนาดนั้นนะ”

“เฮ้ย พุดอะไรอยู่”

“สิ่มตรง ที่อาภิสาบาระ มีบางอย่างเกิดขึ้นแน่”

“พอที่เถอะ ไม่เห็นข้าเลย”

“แต่คุณตำรวจไม่ให้ยืมเงินแสนเยนนี้ครับ”

“อย่าพุดอะไรง่าย ๆ สิ ตำรวจก็เงินเดือนน้อยเหมือนกัน”

“ผมไม่เคยมีเงินเดือนเลย”

ชูชุกียักไหล่

“ผมก็เหมือนคนตายนั้นแหละ”

“คุณนี่---”

โทโดโรกิมองชูชุกิตตรงๆ เป็นครั้งแรก “แล้วชื่อจริงชื่ออะไรนะ”

“กับบอกแล้วว่าชื่อทาโกซากุ ทาโกซากุ คนไร้ประโยชน์”

โทโดโรกิรู้สึกว่แผ่นดินสะเทือน แน่นอนว่าเขาประสาทหลอน
แต่จู่ๆ เขาหันหลังไปหาอิเซะตามทีสังหรณ์ พอสบตากัน รุนน่องผู้ใจร้อน
ก็จ้ำอ้าวออกจากห้องสอบสวน

ชูชุกิซึ่งนั่งประจันหน้ากัน หัวเราะเหะๆ ทำหน้าซื่อป้อ เป็นใบหน้า
ที่กวนประสาท แต่ก็ดูไม่เหมือนคนเมา

“เกมเบสบอลเริ่มก็โมง”

ชูชุกิตอบทันทีว่าบ่ายสอง แล้วดื่มเหล้าชูโฮไปก็กระป๋อง
สามกระป๋องครับ แล้วเกมจบก็โมง--- ห้าโมงเย็นครับ

“สามกระป๋อง ก็พอแล้วเหวอ”

“ก็มันไม่มีเงิน ไม่มีเงินนำใจหายเลย”

ชูชุกีพูดรากับภาคภูมิใจ

“แต่ก็ยังไม่ไปซื้อเหล้าชั้นดีนะเหรออ”

“เพราะเมานะครับ”

“แค่สามกระป๋อง ก็เมาไม่สร้างเลยเหรออ”

“ร้านสะดวกซื้อสมัยนี้ มีเหล้าแรงๆ ขายนะครับ”

“---ตำรวจได้รับแจ้งความตอนสองทุ่มเศษ เกมจบไปแล้ว
สามชั่วโมง”

ชูชุกียิ้ม รากับแป๊ะยิ้มที่ไม่มีพิษมีภัย

“แกคิดจะทำอะไร”

ประตูเปิดออก ลมพัดกระโชก พร้อมกับบิเซะที่พุ่งเข้ามา หน้าถอดสี
กระซิบข้างหูโทโดโรกิทั้งที่แทบอยากจะตะโกน

เกิดระเบิดขึ้นที่อาภิสาระ รายละเอียดยังไม่ชัดเจน

“คุณตำรวจ”

ชูชุกีพูดโดยไม่หุบยิ้ม

“ผมถูกใจคุณจัง ไม่อยากจะคุยกับใครนอกจากคุณ แล้วสัมผัส
พิเศษของผมบอกว่าจะเกิดเหตุระเบิดสามครั้ง ครั้งต่อไปจะระเบิดอีกหนึ่ง
ชั่วโมงให้หลัง”

“ลายนิ้วมือของชูชุกีไม่ตรงกับฐานข้อมูลของผู้มีประวัติอาชญากรรม
ของติดตัวมีเพียงกระเป๋าสตางค์เปล่า ไม่ได้หมายถึงไม่มีเงิน แต่เป็นกระเป๋
เปล่าจริงๆ”

“ถามที่อยู่ก็ไม่บอกเหรออ”

“ยื่นกรานว่าลืมลูกเดียวครับ”

คำตอบของโทโดโรกิ ทำเอาหัวหน้าสีรุ้กักพันกรอด เขาเพิ่งถูก
ตามตัวมาจากบ้าน ทำให้เสียคืนวันหยุดไปเปล่าๆ เขากำกล้งบุนหรืไฟฟ้า

เปิดปิดผ้าซ้ำๆ เพื่อระบายความเครียด

“ยื่นกรรณลูกเดียวเหวอ คิดว่าครำครวญแบบนั้นแล้วจะรอดเหวอ”

“จะรอดหรือไม่รอดก็ไม่รู้ แต่เจ้าตัวไม่ยอมบิปรึก จะทำยังไงได้ล่ะครับ”

“ก็สายสืบมีหน้าที่ทำให้มันเปิดปากไม่ใช่หรออะ”

โทโดโรกิเอามือไพล่หลัง หลบมองผู้บังคับบัญชาผิวขาว ไม่มีใครเหมาะที่จะทูปโตะ สงสัยงแหลมสูงกว่าเขาอีกแล้ว

“ทางอาภิสาบาระละะ”

“เห็นว่าคนรับผิดชอบกำลังมาที่นี้ครับ”

สีรุ่กสบถอย่างไม่สบอารมณ์ “ไม่ใช่แค่โรงพักมันเซ แต่รวมถึงกองบัญชาการใหญ่ด้วยละสิ”

โทโดโรกิพยักหน้า พลังทบทวนความจำว่ามีคนรู้จักในสถานีดำรวจมันเซบาชิ เจ้าของท้องที่อาภิสาบาระใหม่ แต่ก็นึกไม่ออก สถานีรถไฟที่ใกล้สถานีดำรวจในทางที่สุดคือนากาโนะ รถไฟเจอาร์สายโซบุ ต้องข้ามทางรถไฟสายยามาโนเตะไปทางตะวันออกจึงจะถึงย่านอาภิสาบาระ ซึ่งห่างไปราวสิบกิโลเมตร

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นยังระบุไม่ได้ว่าเป็นแบบไหน ระเบิดเกิดขึ้นบนห้องชั้นสามของอาคารหันหน้าออกถนน ห่างจากย่านที่ผู้คนคึกคัก อาคารว่างที่ผู้เช่าออกไปแล้วมีมาตรการรักษาความปลอดภัยหะหลวม แค่ใช้ความพยายามเล็กน้อยก็สามารถผ่านเข้าได้อย่างง่ายดาย

ยังไม่รู้ประเภทของระเบิด ดูจากสภาพการณ์แล้วไม่น่าจะเป็นอุบัติเหตุ คาดว่าเป็นระเบิดเวลา ผู้เชี่ยวชาญลงความเห็นว่ามันน่าจะเป็นระเบิดทำเองที่ใช้แก๊ส

เวลาที่ถูกต้องคือ 22:01 น. ของวันที่ 27 กันยายน เมื่อเสียงระเบิดดังขึ้น หน้าต่างชั้นสามของอาคารเดียวกันก็พร้อมใจกันแตกร่วงลงมาที่พื้น แม้จะตั้งอยู่ห่างจากย่านผู้คนพลุกพล่าน แต่เหตุเกิดขึ้นที่ย่านอาภิสาบาระ

ในวันอาทิตย์ เหลือสองคนเดินผ่านบริเวณนั้นพอดี พวกเขาโดนแรงกระแทกจากกระเบิดจนล้มลง เศษกระจกหน้าต่างอาบร่างเต็มๆ เด็กหนุ่มอีกคนที่จักรยานผ่านมาล้มหมดสติอยู่ข้างทาง เสียงดังสนั่นหวั่นไหวทำให้กลุ่มวัยรุ่นมึนงงไปชั่วขณะ เศษที่เด็กหนุ่มรวมทั้งสองคนที่บาดเจ็บจากเศษกระจกไม่ได้รับอันตรายถึงชีวิต

ไม่มีใครเห็นบุคคลน่าสงสัยในบริเวณที่เกิดเหตุ ขณะนี้ตำรวจกำลังตรวจสอบกล้องวงจรปิดแถวนั้นอย่างละเอียด ไม่มีคนออกมาจับว่าเป็นคนร้าย หรือประกาศว่าเป็นการกระทำของกลุ่มใด ณ ตอนนี้อย่างน้อยคนกระพือข่าวว่าเป็นอุบัติเหตุ แต่ถ้าเกิดระเบิดครั้งต่อไปเมื่อไรก็คงอ้างแบบนั้นไม่ได้อีก

สิ่งที่เรียกได้ว่าเป็นเบาะแสในตอนนี้อยู่มีเพียงสิ่งเดียว คือในเวลาเดียวกัน บุคคลที่ใช้ชื่อซูซูกิ ทาโกซากุ และเรียกตัวเองว่าคนขี้เมา เขาถูกนำตัวมาสู่สถานีตำรวจในทางต๋วยข้อหาทำร้ายร่างกาย จู่ๆ ก็ทำนายเรื่องระเบิดขึ้นมาในระหว่างการสอบสวน

เขาเป็นชายวัยกลางคนที่เข้าใจภาษาญี่ปุ่น สูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร น้ำหนักแปดสิบกิโลกว่าๆ

“นั่นหมายถึงทุกอย่างไม่ชัดเจนเลย จะให้ฉันกัมหัวขอโทษพวกตำรวจที่โรงพักมันเซหรือกองบัญชาการใหญ่อย่างนั้นหรือ”

“ผมจะพยายามครับ ไม่ให้หัวหน้าต้องขายหน้า”

โทโดโรกิจ้องด้วยสายตาราวกับโกรธแค้นกันมานาน ใจจริงของสิริคุคงอยากจะเปลี่ยนให้ลูกน้องที่เชื่อฟังกว่านี้ไปแทน ถ้าเป็นไปได้ ฉันเองก็เหมือนกัน โทโดโรกิอยากจะถอนหายใจ แต่ในเมื่อมีการระบุให้ตัวเองทำก็มีความเสี่ยงพอกัน ไม่ละทิ้งหน้าที่ก็ถูกปลด

โทโดโรกิไม่คิดว่าคำทำนายของซูซูกิเป็นเรื่องบังเอิญล้วนๆ ต้องสันนิษฐานว่าจะ “มี” ระเบิดลูกที่สองและสามตามมา ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าคิดจะป้องกันการก่อวินาศกรรมแบบนี้ไม่ให้เกิดขึ้น การขอความร่วมมือ

กับคนร้ายที่ทำตัวเป็นผู้ทำนายและมาที่สถานีตำรวจเอง เป็นหนทาง
ลัดที่สุด แต่ถ้าทำให้เขาอารมณ์เสีย แล้วเอาแต่นั่งเงียบก็จะไม่เกิดประโยชน์
อันใด หากเกิดระเบิดขึ้นที่ไหนสักแห่ง แล้วมีคนเสียชีวิตละก็ ตำรวจคง
ถูกถล่มยับแน่

คนที่จะถูกยำก่อนคือตัวเอง---

โทโดโรกิย้อนกลับไปห้องสอบสวน ขณะนี้เป็นเวลา 22:15 น. เหลือ
เวลาจนถึงระเบิดลูกที่สองที่ชูชุกิทำนายอีกเพียงไม่ถึง 45 นาที

2

ตอนโทโดโรกิย้อนกลับมา ชูชุกิกำลังเหม่อมองหน้าต่างกระจกฝ้า
ของห้องสอบสวน อิเซะรับหน้าที่ฝ้า ทำหน้าเฝ้าแล้วส่ายหน้าเบาๆ โทโดโรกิ
สั่งให้ลองหยั่งเชิงดูระหว่างที่เขาไม่อยู่ แต่เหมือนจะเหนื่อยเปล่า

“คุณชูชุกิ เกิดระเบิดขึ้นแล้ว”

ชูชุกิหันหน้าตรง โทโดโรกิพึงเก้าอี้พับ ทำหน้าหมดเรี่ยวหมดแรง

“ถูกเฟงเล่ย สัมผัสพิเศษของคุณ แต่ถ้าจะมาบอกเอาตอนเวลา
เฉียดฉิวอย่างนั้นก็ทำอะไรไม่ได้ รอระเบิดไปแล้ว คำทำนายก็ไม่มี
ความหมายนะ”

“อย่างนั้นหรือครับ แหม ก็จริงนะครับ”

ชูชุกิพูดถากถางตัวเองว่า น่าละอายจัง โทโดโรกิเห็นแล้วบอกว่า

“ผู้สัจธรรมคนใดระเบิดจนบาดเจ็บสาหัส เห็นว่าคนนั้นใกล้
จะตาย”

ชูชุกิขมวดคิ้ว “หรือครับ” แต่เขาดูไม่หวั่นไหว

โทโดโรกิวางแขนบนโต๊ะ เริ่มสนทนาเหมือนคุยเรื่องชาวบ้าน “เหยื่อ
เป็นเด็กสาวสองคน เหมือนจะพากันมาจากต่างจังหวัดมาเที่ยวกันวันหยุด

ระหว่างทางกลับโรงแรมก็เจอดี เศษกระจกหน้าต่างแตก เห็นว่าเสียบเข้าที่ตาขวา กับลำคอของเด็กสาวคนหนึ่ง”

“แย่จ้งเลยนะครับ”

ชูชุกก็เอ่ยคำว่า “แย่จ้งเลยนะครับ” ได้อย่างไม่มีที่ติ เสียงและสีหน้าแสดงถึงความเสียใจ เขาแสดงความเห็นอกเห็นใจอย่างเสแสร้ง นั่งหลังอเหมือนกับที่เขียนไว้ในตำรา

“ผมคงให้คุณยืมเงินแสนเยนไม่ได้แล้วละ”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ”

“ถ้าให้คนยืมยังว่าไปอย่าง แต่ผมไม่อยากจะไปศาลยืมเงินแม้แต่แดงเดียว ก็เพราะปีศาจมันไม่คืนเงินให้ซะใหม่ล่ะ”

“หุ่นผมเป็นแบบนี้ อาจจะอ้วนลงพุงก็จริง แต่ก็เป็นคนจริงๆ นะ”

“ใช่เหวอ พวกที่ทำร้ายคนอื่นแล้วยังทำหน้าที่ตาเฉยอยู่ได้นี่ ผมไม่เรียกว่าคนเหวออะ”

“ผมนะเหวอ ไม่เอาน่า ผมไม่ได้เป็นคนวางระเบิดสักหน่อย แค่สัมผัสพิเศษมันทำงานบ้างๆ ขึ้นมาเท่านั้นละครับ”

“ไม่ว่านายจะเป็นมีอะไรระเบิดที่ทำให้เด็กสาวตายแล้วยังทำหน้าที่ตาเฉยอยู่ได้ หรือจะเป็นคนมีพลังจิตที่ทำนายอาชญากรรมด้วยสัมผัสพิเศษก็ตาม ไม่ว่าแบบไหนก็ไม่เรียกว่าเป็นคนปกติเหวอ”

“คนปกติเหวอครับ”

“ใช่ ถึงจะไม่รู้ชื่อรู้หน้า แต่ก็มีคนที่อยู่ร่วมในสังคมเหมือนกัน พวกเดียวกันได้ ไม่ว่าจะเป็นพี่ไรเดอร์ส่งของตามบ้านที่หน้าบอญญไม่รับหรือคุณลุงที่ให้อาหารนกในสวนสาธารณะก็ตาม”

“อาชญากรก็ด้วยหรือครับ”

โทโดโรกิก็อดอกสะกดกลั่นอารมณ์

“สำหรับคุณตำรวจ ผมแยกว่านั่นอีกหรือครับ”

“ตอนนี้ใช่”

“ทำยังไง ผมถึงจะได้เป็นพวกคนปกติกับเขาบ้าง”

“ก่อนอื่น ช่วยบอกหน่อยว่าครั้งต่อไปจะระเบิดที่ไหน”

“แค่นั้นก็พอแล้วหรือครับ”

“ก็ก่อนอื่นเท่านั้นละ”

ชูชุกิเบิกตาโพลง ยื่นหน้ามาใกล้

“ระเบิดที่ไหนแล้วมันเกี่ยวอะไรกับผมหรือครับ”

“อะไรนะ”

“จะมีระเบิดที่ไหน มีใครตาย ก็คงมีคนเสียใจ แต่คนคนนั้นไม่ได้จะให้ผมยืมเงินแสนเยนสักหน่อย ถึงผมจะตายไป คนคนนั้นก็ไม่ได้เสียใจ หรือพยายามจะช่วยผมจากความตายแน่ๆ”

โทโดโรกิปลันตัวแข็งทื่อ รู้สึกว่าลมหายใจของชูชุกิอยู่ใกล้ๆ

“---ถ้าล้มลงตรงหน้า ก็คงเรียกรถพยาบาลให้ละมัง”

“ถ้าไม่ใช่ตรงหน้าก็ไม่ช่วยหรอก งั้นตอนนี้ ตรงหน้าผมมีแต่คุณตำรวจ คนที่จะช่วยผม คนที่ผมต้องใส่ใจก็มีแต่คุณตำรวจคนเดียวสินะ”

เกิดความปั่นป่วนขึ้นในใจ เหมือนหัวใจที่ส่งบราบเรียบเกิดคลื่นกระทบ

โทโดโรกิเสะยะยืม เสียงหัวเราะแห้งๆ ออกมาจากในลำคอ เขาจึงยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูเพื่อกลบเกลื่อน เหลืออีก 20 นาทีที่จะถึง 23:00 น.

“ความจริงแล้วผมโกหก ที่บอกว่าเด็กสาวเกือบตายนั้นเป็นเรื่องโกหก ทุกคนแค่บาดเจ็บเล็กน้อย”

อย่างนั้นหรือครับ ชูชุกิพูด แต่มองไม่ออกว่าเขาโล่งอก หรือแส้งทำเป็นโล่งอกกันแน่

“เพราะฉะนั้น คุณยังไม่ได้เป็นฆาตกร”

ชูชุกิทำหน้ามีนง โทโดโรกิถามว่า

“ที่ต่อไป ไม่รู้หรือ”

จะใช้สัมผัสพิเศษหรือสัมผัสที่หกอะไรก็ได้ เขาเสริม “ครั้งที่สองก็ไม่ว่าคนรอบข้างจะรอดไหม น่าจะมีคนตาย แล้วคุณก็จะเป็นฆาตกรแถมยังเป็นฆาตกรไม่เลือกหน้า”

เขาจ้องนิ่ง รอดูปฏิกิริยาว่าจะตอบด้วยคำพูดแบบไหน หรือจะหลบตา

ตอนแรกซุซูกิทำหน้าเหวอ ตามมาด้วยยิ้มแหย เริ่มกระสับกระส่ายอยู่ไม่สุข พอโดนจ้องก็เขินอาย เหมือนแสดงอาการปฏิกิริยาได้แค่นั้น

โทโดโรกิทนรออยู่ราวหนึ่งนาที จึงเอ่ยขึ้น

“ทำยังไงถึงจะยอมบอก”

“หา ไม่นะ คุณตำรวจ มันไม่ใช่ว่าจะบอกหรือไม่อยากจะบอกหรอกนะ”

“เอาเถอะ ลองบอกมาดูสิว่าอยากจะให้ทำยังไง”

“หา อืม ลำบากใจจัง” ซุซูกิจึงใจเอียงคอ “ก็มันเป็นสัมผัสพิเศษนี่นา มันควบคุมไม่ได้ตามใจหรอกนะ” เขายักไหล่ไม่ยี่หระ

“แต่ สมมติว่าถ้ามีแรงกระตุ้นมากกว่านี้ อาจะปั้งปั้งขึ้นมาก็ได้ อย่างเช่นได้ดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ หรือนั่นไง คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่คุณตำรวจทางโน้นใช้อยู่ หรือไอแพดก็ได้ล่ะ”

“แล้วสมาร์ตโฟนของตัวเองล่ะ”

“เอ ไม่น่าจะไปทำลายที่ไหน ทำไปได้ ก็มันเมานะ”

โทโดโรกิสงสัย ระเบิดที่ย่านอาซากุสึบาาระทำให้กระจกหน้าต่างแตกรุนแรงขนาดนั้น แต่กลับมีความพยายามที่จะทำให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุด คนร้ายใช้สถานที่เปลี่ยนไม่ค่อยมีคนเดินผ่านในช่วงเวลาค่อนข้างดี การเลือกชั้นสามไม่ใช่ชั้นสองก็น่าจะเพื่อบรรเทาผลกระทบจากแรงระเบิด

ถ้าผู้ชายตรงหน้าไม่ใช่ฆาตกรโรคจิต

---ระเบิดลูกที่สอง น่าจะเป็นข่าวปลอม

“ไม่ได้หรอกครับ โทรทัศน์”

“...ไม่ได้หรอก ที่นี้ไม่มีปลั๊กสำหรับต่อกับเสาอากาศ”

“แต่มี WiFi ไม่ใช่เหรอครับ”

“ไม่ได้”

เหรอครับ ชูชุกิผิดหวัง พอก้มหัวก็เห็นหัวล้านตรงกลางกะหม่อม
ใหญ่พอควร

“ผมว่ามีแรงกระตุ้นอะไรหน่อยน่าจะดีกว่านะ”

โทโดโรกิมองนาฬิกาข้อมือ อีกไม่นานก็จะ 23:00 น. อีกเพียง
10 วินาที 9 วินาที 8 วินาที...

พอถึงเวลา เขาหันกลับหลัง อีเซะพยักหน้า ขยับคอมพิวเตอร์
โน้ตบุ๊กที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต

ผ่านไปหนึ่งนาทีแล้ว แต่ตำรวจรุ่นน้องยังไม่พูดว่าอะไร

“---เหมือนจะพลาดนะ สัมผัสพิเศษของคุณ”

“อยากดูโทรทัศน์จังครับ ขวาก็ฟ้าเบสบอล นั่นเป็นรายการเดียวที่
รอดอยเลย”

ขณะกำลังแค้นหัวเราะดังเฮอะ โทโดโรกิได้ยินเสียงลูกซัดดังตึง
อีเซะยกคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กขึ้นแล้ววิ่งเข้ามาหา ยื่นให้ดูรายการข่าวที่ฉาย
บนหน้าจอสิบสี่นิ้ว แม้จะปิดเสียงไว้ แต่ความสับสนอลหม่านของข่าว
ตัวนั้นปรากฏบนสีหน้าตาตื่นตระหนกของผู้ประกาศข่าวที่กำลังมองหน้า
กระดาศตรงหน้า

มีตัวอักษรบรรยายว่า ‘เกิดเหตุระเบิดข้างโตเกียวโดม’

เขาลืมตัวหันไปทางชูชุกิ

ชูชุกิทำปากจู๋ พูดอย่างอนๆ ว่า “ก็บอกแล้วไง”

“คืนนี้อาจจะไม่ได้ดูรายการสรุปผลเกมแล้ว เพราะมีรายการพิเศษ”

คงเป็นไปได้ที่จะไม่เชื่อมโยงการระเบิดสองครั้งที่เกิดขึ้นใน
ประมาณหนึ่งชั่วโมงเข้าด้วยกัน สื่อมวลชนแห่กันไปที่สถานที่ตำรวจ

มันเซบาซิ สถานีตำรวจโทมิซาคะเจ้าของห้องที่ของโตเกียวโดมซิดี้ และ กองบัญชาการตำรวจโตเกียว เพื่อจีถามเรื่องราว

แต่ยังไม่มีสุนัขล่าเหยื่อที่เก่งกาจขนาดมกลืนเจอบคนที่อ้างตัวว่า เป็นผู้พิฆาตซึ่งถูกกักตัวอยู่ที่สถานีตำรวจโนงาตะ นั่นเป็นเพียงข่าวดี ชาวเดียวสำหรับโทโดโรกิ

ใช่แล้ว เป็นเพียงชาวเดียว

“สาหัส”

โทโดโรกิรับฟังคำพูดของสึรุกุอย่างสงบ แล้วค้นหาสิ่งที่อยู่ลึกในใจ ไม่ว่าจะเป็นความเจ็บปวด หรือความกลัว

ระเบิดครั้งนี้ถูกตั้งไว้ข้างแหล่งบันเทิงที่อยู่ติดกับแหล่งชอปปิง ผังตรงข้ามโตเกียวโดมโดยมีถนนหลวงคั่นกลาง ใจกลางของระเบิดอยู่ใน พุ่มไม้ริมกำแพงที่ล้อมรอบแหล่งบันเทิงนั้น สามีภรรยาซึ่งกำลังเดิน ออกกำลังกายโดนสะเก็ดระเบิดตรงจุดที่แขนมองดูรถไฟเหาะแล่น อยู่เหนือศีรษะราวแปดสิบเมตร

“เห็นว่าภรรยาซึ่งเดินอยู่ด้านในทางเข้าโดนสะเก็ดระเบิดเต็มๆ จนหมดสติ ส่วนสามีที่อยู่ด้านถนนก็กระเด็นไปชนรั้วกันถนนจนกระตุก สันหลังเลย”

“ไม่ใช่แค่โดนไฟลวกนะครับ”

สึรุกุนั่งอยู่ที่โต๊ะ เคาะกล่องบุหรีไฟฟ้าเสียงดังอย่างห้วนเสียง คนร้าย ไม่ได้ใช้ดินระเบิด แต่เหมือนอย่างที่ถูกเชืวชาญตั้งข้อสังเกตไว้ว่า เป็น ระเบิดแบบทำเองที่ใช้แก๊ส

“ความคืบหน้ากรณีอาภิฮาบาระละครับ แล้วรู้ร่องรอยของซุซูกิก่อน จะมาถึงร้านขายเหล้าแล้วหรือครับ”

“นี่ก็ยังไม่ปล่อยเลยนะ” สึรุกุประชดประชัน “พอมีคนบาดเจ็บสาหัส ก็เริ่มเครื่องร้อนขึ้นมาละสิ”

พอเห็นโทโดโรกิมองลงมาเสียวๆ ริมฝีปากสีจางของเขาก็เบะราวกับ

จะแก้ตัว “ไม่มันคงกระตุ้นให้นายใส่ใจจริงๆ ไม่ได้”

“หัวหน้า” เขาตอบอย่างเรียบเฉย “ถ้ามันเป็นคำสั่งกับบอกเลยว่า เป็นคำสั่ง จะให้ผมคุกเข่าหรือก็มาราบก็ได้”

ดวงตาของสีรุกว่าวโรจน์อย่างอาฆาตมาดร้าย แต่โทโดโรกิไม่ได้มีใจรักดีพอจะเอาใจใส่กับเจ้านายคนนี้ เจ้านายที่ใจร้อน ขี้ประชดประชัน เก่งแต่การเอาตัวรอด และมีไหวพริบดี ใครๆ ต่างเรียกเขาว่า ‘ผู้ชายเจ็ดสิบห้าคะแนน’

“มีข้อมูลใหม่กับบอกด้วยนะครับ”

“ไม่จำเป็น”

“---หมายความว่ายังไง”

“มันไม่ใช่คดีที่คนอย่างนายจะจัดการได้”

รู้สึกว่ามีคนอยู่ข้างหลัง เสียงหนักๆ ของรองเท้าหนังหลายคู่ใกล้เข้ามา อ้อ อย่างนี้เอง โทโดโรกิดิฉันหันหลังกลับ

“ผมคิโยมิยะ จากหน่วยสืบสวนอาชญากรรมพิเศษ กองสืบสวนที่หนึ่ง กองบัญชาการตำรวจโตเกียวครับ”

สุขภาพบุรุษวัยกลางคนผมสีดอกเลาเดินมาหยุดพักหายใจด้วยสายตาพอโทโดโรกิถอยออกมา คิโยมิยะก็ก้าวไปข้างหน้า มองไปทางสีรุగు

ตามหลังมาด้วยชายอีกสองคน คนหนุ่มเป็นลูกน้องของคิโยมิยะ แนะนำตัวว่าชื่อรุอิเกะ ใส่สูทตัวเชื่องไม่เข้ากับรูปร่างกับรองเท้ากีฬา สีขาวจืดๆ ผมหยักศกฟูฟอง แวนทรงกลมวางอยู่เหนือจมูก โทโดโรกิต้องขมวดคิ้วกับบรรยากาศผิดแผกจากคนปกติ

ถ้าพูดถึงหน่วยสืบสวนอาชญากรรมพิเศษ จะมีภาพลักษณ์ว่ามีแต่หัวกะทิ พวกเขาเป็นมืออาชีพที่ผ่านการฝึกฝนด้านการเจรจาต่อรอง เพื่อจัดการคดีที่กำลังดำเนินอยู่ ไม่ว่าจะเป็นคดีลักพาตัวหรือคดีจับตัวประกัน แต่เห็นรูปลักษณ์ที่ไร้สนิมของรุอิเกะแล้ว โทโดโรกิก็แอบคาดหวังสูงก็รู้สึกผิดหวัง

อีกคน เป็นชายไว้ผมทรงลานบิน บอกว่ามาจากสันติบาล ไล่หนาท่า
กว้าง ตาแหลมคม อายุมากกว่าคิโยมิยะ แต่ไม่รู้สึกลัวเท่าไรเลย

“ใครสอบสวนผู้ต้องสงสัยอยู่”

“ผมเอง”

คิโยมิยะหันมองโทโดโรกิเป็นครั้งแรก

“เธอน่ะเหรอ โทโดโรกิ”

“ครับ ตอนนี้ รุ่นน้องผมเฝ้าซุกุอิอยู่”

โทโดโรกิเล่าความเป็นมาคร่าวๆ แต่ดูเหมือนจะมีการรายงาน
ไปแล้ว ทุกคนแค่พยักหน้าเบาๆ เหมือนรู้อยู่แล้ว

“ขอถามตรงๆ เลยนะ”

คิโยมิยะพูดเมื่อโทโดโรกิเล่าจบ

“ซุกุอิใช่คนร้ายไหม”

น้ำเสียงไม่ให้ความรู้สึกกดดันหรือเบ่งทับ แต่เชื่อนิทาใจว่า ถ้าถาม
ตรงๆ แล้ว จะได้รับคำตอบตามตรง

โทโดโรกิเลียริมฝีปากก่อนตอบว่า

“ไม่มีทางที่จะไม่เกี่ยวข้องกับระเบิดครับ”

“มีเหตุผลไหม”

“ซุกุอิพูดเป็นนัยถึงสถานที่ก่อนเกิดระเบิดทั้งสองหน”

ตอนแรกพูดชัดเจนว่าอาากิฮาบาระ ครั้นต่อมาตอนระเบิดที่โตเกียว
โดมซิดี้ ก็พูดถึงเรื่องเบสบอล

“ไม่คิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญครับ”

“เขาทำคนเดียวหรอกะ”

“ไม่แน่ใจนะครับ แต่คิดว่าใช่”

“ทำไม”

“ผมนึกถึงภาพที่เจ้านั้นปรึกษาหารือกับใครระหว่างร่วมวางแผน
กันไม่ออก”

รู้ตัวว่าไม่ใช่คำอธิบายเลย แต่มาจากใจจริง

คิโยมิยะถามต่อ “แรงจูงใจล่ะ”

“เรื่องนั้น---ไม่รู้เลย”

ชายไว้ผมทรงลานบินทำเสียงฮึดฮัดอย่างหงุดหงิด รูอิเกะมองบน
แล้วเอียงคอ

ตัวคิโยมิยะเองไม่มีที่ทำผิดหวัง คงคิดแค่ว่าความคิดเห็นของ
เจ้าหน้าที่สืบสวนคนหนึ่งของสถานีตำรวจก็น่าจะประมาณนั้น โทโดโรกิก็
รู้สึกแบบเดียวกัน เห็นสีรุກทำหน้าที่บ่งให้ความไร้น้ำยาของลูกน้องแล้ว
กลับดูโง่กว่า

“ขอบใจ ที่เหลือให้เราทำต่อเถอะ นายไปสืบสวนเรื่องรอบๆ ต่อ
แล้วกัน”

“ชูชิกิบอกว่าจะไม่พูดกับใครนอกจากผม”

“เหวอ ขอบใจนะ”

ว่าแล้วคิโยมิยะก็เบนสายตาจากโทโดโรกิ

“โทโดโรกิ”

สีรุກตะโกน

“นายไปเช็กภาพจากกล้องวงจรปิดต่อ”

ทันใดนั้นเขารู้สึกตัวร้อนผ่าวราวถูกทิ่มแทง แต่แล้วสัญญาณ
อันตรายนั่นพลันเลือนหาย ถูกถอดละสี ก็ดีแล้วนี่

“เดี๋ยว คุณโทโดโรกิ”

ได้ยินเสียงเรียก เขาจึงหันหลังกลับ เห็นเส้นผมหยิกหย้อยทาง
หางตา โทโดโรกิเผชิญหน้ากับรูอิเกะด้วยการหลุบมอง เห็นสายตาแหลมคม
ได้แว่นกลมจ้องตรงมาทางเขา

“แล้วนี่ถึงภาพชูชิกิกำลังวางแผนและทำระเบิดอยู่คนเดียวได้หรือ
เปล่าครับ”

กว่าจะเข้าใจคำถามต้องใช้เวลาชั่วครู่ และยังต้องใช้เวลาอีกครู่กว่า
สมองจะทำงาน

“---ไม่ ก็นึกไม่ออกเหมือนกัน”

“นั่นหมายความว่า”

“ผมยังจับลักษณะ---ตัวตนที่แท้จริงของเจ้านั้นไม่ได้เลยครับ”

ความเจ็บปวดเหมือนต้องการให้พูดต่อ โทโดโรกิจับปมเนกไท “ถ้าจะเล่ารูปแบบที่เกิดขึ้นทั่วไปก็ง่ายครับ ชายวัยกลางคน ตกอับ ถึงแตก และความรับผิดชอบชั่วดีเป็นอัมพาต ไม่มีอะไรที่เขาจะต้องเสีย หรือเรียกว่าเป็นพวกไม่มีอะไรให้กลัว แต่ผมรู้สึกว่ามันไม่ใช่แค่นั้น จะว่าเป็นพวกคิดคำนวณอย่างดีก็ไม่ใช่ คือบอกไม่ถูกนะ แต่---”

“บอกไม่ถูก แต่อะไร”

“---พวกไรเดียงสา”

พูดไปแล้วก็รู้สึกเสียใจทันที รู้ตัวเลยว่าเป็นคำพูดแสดงความรู้สึกน่าเบื่อ เห็นสายตาที่แฉลบไปด้านหน้าของรูอิเกะแล้วไม่สบายใจ “ผมนี่ขึ้นมาเองครับ” ว่าแล้วก็หลบหน้าหลบเกลื่อน

“งานเช็กกล้องวงจรปิด อยู่ในโรงพักนี่แหละ”

“เอ๊ะ ใช่ครับ อยู่ห้องวิดีโอข้างล่าง”

“เปล่านะ อย่าคิดอะไรไปในทางไม่ดีเลยนะ” จู่ๆ รูอิเกะทำท่ายกมือกึ่งขอโทษราวกับเล่นละคร “ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณนะ คงรู้สึกแย่มากแน่ แต่พวกเราเองก็ไม่ได้ดูแลคุณหรอกนะ พวกเราก็แค่ทำตามบทบาทหน้าที่ที่องค์กรมอบหมายอย่างซื่อตรงเท่านั้น” ยิ่งพูดเสียงก็ยิ่งเบา “หัวหน้าคิโยมิยะค่อนข้างจู้จี้กับกฎระเบียบ เรียกว่าเป็นลักษณะของข้าราชการเถรตรงก็ว่าได้ ซึ่งถ้าเสียงให้เชื่อกว่านี้อีกนิด ก็น่าจะแสดงความสามารถที่แท้จริงให้เห็นได้มากกว่านี้นะ”

รูอิเกะไม่สนใจโทโดโรกิซึ่งกำลังงงวย รีบเขียนอะไรลงบนสมุดจดอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษนะ คุณโทโดโรกิ อยากให้บอกที่ที่คุณไปให้ชัดเจนจนกว่าจะสิ้นสุดคดีด้วย อยากให้อยู่ในที่ที่ติดต่อได้ตลอดเวลา เพราะไม่รู้ว่าคุณจะต้องการคุณเมื่อไหร่”

แล้วก็ รูอิเกะฉีกหน้าที่เขียน “กริ่งมาที่หนึ่งที่นี่ แล้วถ้ามีอะไรส่งข้อความสั้นๆ มาให้ด้วย เพราะหลังจากนี้เราอาจจะคุยทางโทรศัพท์ได้ยากขึ้น”

เศษกระดาษที่ถูกยัดเยียดมาให้ เขียนเบอร์โทรศัพท์สมาร์ทโฟนไว้ “แล้วก็ขอให้เป็นสัญญาระหว่างลูกผู้ชายนะ”

“หมายถึง”

เขาร้องทักชายผมหยิกที่ยืนที่กำลังกลับไปหาหัวหน้าของตน

“หมายถึง ผมเข้าใจว่านี่คือคำสั่งใช้ไหมครับ”

“คุณโทโดโรกิ”

รูอิเกะหันกลับมา โทโดโรกิเห็นแล้วคิดว่าเป็นปีศาจก็อบลินที่ไม่รู้ตัวตนที่ชัดเจน

เขายกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปาก กระซิบอย่างซิงซัง

“เป็นสัญญาระหว่างลูกผู้ชาย”

อะไรของเจ้านี่--- โทโดโรกิส่งสายตาระแวดึงกับแผ่นหลังที่เดินห่างออกไป แล้วขำเศษกระดาษนั้น

ขณะกำลังลงบันไดมีดสลัว เขานึกวาดภาพเหตุการณ์ข้างหน้า การให้หน่วยสืบสวนอาชญากรรมพิเศษออกมาปฏิบัติหน้าที่ แสดงได้อย่างชัดเจนว่ากองบัญชาการใหญ่มองว่า เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ถึงรูอิเกะจะพูดแบบนั้น แต่เขาก็ไม่คิดว่าคิโยมิยะซึ่งทำงานกับกองบัญชาการตำรวจโตเกียวจะเป็นคนไร้ความสามารถ

ถ้าอำนาจในการสืบสวนคดีนี้เป็นของกองสืบสวนที่หนึ่ง คนตัดสินใจ
ก็น่าจะเป็นผู้บริหารระดับสูงกว่านั้น สันติบาลต้นสังกัดของชายไว้ผม
ทรงลานบินที่ติดสอยห้อยตามคิโยมิยะมา ก็เป็นหน่วยงานที่ดูแลหน่วย
ปฏิบัติการจุโจมพิเศษ ก็ไม่แปลกที่จะถูกระดมกำลังมาช่วยคดีแบบนี้ แต่
ก็สามารถคิดได้อีกแง่หนึ่ง สันติบาลเป็นกองบังคับการที่เป็นอิสระสังกัด
กองบัญชาการตำรวจโตเกียว ซึ่งต่างจากตำรวจจังหวัดอื่นที่จะมีกองความ
มั่นคงสาธารณะอยู่ภายใต้สันติบาล

การก่อระเบิดวินาศกรรมในประเทศญี่ปุ่น มีน้อยมากเมื่อเทียบกับ
ประเทศที่เจริญแล้วอื่นๆ ซึ่งค่อนข้างมีความปลอดภัยสูง ไม่ว่าจะเป็น
อาชญากรรมการเมือง อาชญากรรมที่ทำความสนุกตื่นเต้น คนคลั่งลัทธิ
--- ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน เบื้องบนก็ย่อมต้องการให้แก้ไขสถานการณ์โดย
ละม่อมและรวดเร็วอยู่แล้ว การก่อวินาศกรรมกับคนไม่เลือกหน้าจำนวน
มากนี้ หากเปิดเผยออกไปย่อมสร้างความตื่นตระหนก สร้างความหวาดกลัว
อันเกิดจากการคิดเลเย่ดกันไปเอง แล้วยิ่งหากมีอาชญากรรมเลียนแบบ
เกิดขึ้น ก็จะต้องจัดการได้ลำบาก

แต่ถ้าปิดเป็นความลับแล้วความเสียหายขยายตัวออกไป ก็จ
นำไปสู่ปัญหาความรับผิดชอบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เขาเซงักบนโถงบันได ถอนหายใจ ดึงปมเนกไทให้เข้าที่ รู้สึกหายใจ
ติดขัดเล็กน้อย อาจจะใกล้เคียงกับความรู้สึกของสิริรุทที่อยากจะขยับนิ้ว
เปิดปิดกล่องบุหรี่ไฟฟ้า

เขาก้าวเดินอีกครั้ง ในหัวเขานึกถึงใบหน้าของซุซูกิ หัวเกรียน ดวงตา
ซีเลือน

เขาเป็นอาชญากรรมการเมืองนะหรือ เป็นไปไม่ได้

ถ้าอย่างนั้น เป็นใครกัน

ความรู้สึกที่เขาบอกกับคิโยมิยะและรุอิโกะไม่ใช่เรื่องโกหก ชายวัย
กลางคนที่ตกอับ ถึงแตก และความรับผิดชอบชั่วดีเป็นอัมพาต ไม่มีอะไร

ที่เขาจะต้องเสีย หรือเรียกว่าเป็นพวกไม่มีอะไรให้กลับ แต่ใจจริงแล้วก็ยังรู้สึกว่ามันไม่ใช่แค่นั้นด้วย

คิโยมิยะจะคิดยังไง หลังเหตุการณ์ที่อาภิสาระ ชูชูกิทำนายว่าจะเกิดเหตุระเบิด “สามครั้ง” ถ้าเชื่อตรงๆ ตามนั้นก็เหลืออีกสอง สมมติว่านั่นเป็นความจริง จะทำให้เจ้านั้นประกาศได้หรือเปล่า จะระเบิดที่วางระเบิดได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ คราวนี้ก็จะเกิดความเสียหายขนาดไหน จะมีกี่คนที่บาดเจ็บ กี่คนที่ล้มตาย แล้วจุดประสงค์ที่แท้จริงของเจ้านั้นคือ---

เลิกคิดเถอะ อย่าคิดมากเกินไป แค่ทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายก็พอ การสืบสวนร่องรอยของชูชูกิ งานที่โรงพักของเราควรต้องทำก็คือจับตัวเจ้านั้นมา ก็เป็นแค่งาน ไม่ต้องบ่น

ขณะก้าวเท้าจากบันไดไปที่โถงทางเดิน โทโดโรกิหยุดชะงัก เขามือล้วงกระเป๋า นิ้วสัมผัสแผ่นกระดาษที่รูอิเคะให้มา หมายเลขติดต่อของเจ้าหน้าที่สืบสวน แค่งามก็รู้ได้ทันที แต่เขาพยายามจะรู้ด้วยวิธีนี้ เพราะว่ามันเห็นความต้องการที่จะทำลายระบบราชการเถรตรงที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังพร้อมกันนั้น เขาใช้เศษกระดาษใบนี้มาถามว่าคุณอยู่ฝ่ายไหน กล้าพอจะหลุดจากกรอบของกฎระเบียบหรือเปล่า

รู้สึกใจเต้นระทึก เหมือนกำลังทรยศกับคำพูดที่เตือนตัวเองอยู่เมื่อครู่ ความปรารถนาที่ไม่อาจปฏิเสธได้

อยากจะเผชิญหน้ากับชูชูกิอีกครั้ง

โทโดโรกิดัดสมาธิโทรศัพท์ไปหมายเลขที่เขียนอยู่บนกระดาษหนึ่งครั้ง

3

มองแวบแรกก็อยากจะอาเจียน แก้มห้อย พุงย้อย ยิ้มແຫຼ່ງ ในสายตาของอิเซะ ฌูกิ ชายที่ใช้ชื่อว่าชูชูกิ ทาโกซากุ เป็นเหมือนภาพของคนที่สิ้นไร้ไม้ตอกในโลกมารวมกัน ทุกครั้งที่ชูชูกิเปิดปาก อิเซะถึงกับ

นิ้วหน้า กลิ่นเหม็นที่โชยมาพร้อมกับคำพูดของเจ้านี้คล้ายคลึงกับของพวกเดน
สังคมที่เขาพบเห็นในชีวิตการเป็นตำรวจเจ็ดปี ไม่ใช่กลิ่นปากหรือกลิ่นตัว
แต่ทั้งคำพูด ท่าทาง ค่านิยมอันอ่อนด้อยที่ออกมาจากตัวของพวกเขา
รวมทั้งการประชดประชันตนเองว่า ข้าไม่มีทางเข้ากับสังคมนี้อะไรได้หรอก---
การคิดไปเองตามอำเภอใจแบบนั้น

ถ้าเข้าไม่ได้ก็ไปตายเสียสิ

เขามองบันทึกที่พิมพ์ใส่คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก การสนทนาของซูซูกิ
และโทโดโรกิถูกบันทึกไว้อย่างครบถ้วนไม่ว่าเรื่องใหญ่เรื่องเล็ก มีคนเห็น
ความสามารถของเขาในการพิมพ์ดีดที่ปลูกฝังมาตั้งแต่สมัยเรียนคณะ
อักษรศาสตร์ เขาก็มีโอกาสได้เข้ามาเป็นผู้ช่วยในการสอบสวนบ่อยครั้ง
ด้วยความสัตย์จริง คนทั่วไปอาจคิดว่าการบันทึกภาพและเสียงย่อมแน่นอน
กว่า แต่ถึงยังไงก็ต้องทำเอกสารบันทึกการสอบสวน ถ้าอย่างนั้นทำแบบนี้
ก็ยิ่งดีกว่าให้มาแกะเทป เขาถูกดึงตัวมาที่แผนกตำรวจสายสืบได้สองปี
แล้ว ได้พบกับผู้ต้องสงสัย ผู้เกี่ยวข้องหลากหลายประเภท การได้เห็นผู้คน
ทุกเพศทุกวัยที่มีอะไรอยู่ในใจ มีคุณค่ามากสำหรับเขาแน่นอนคำพูดและ
การกระทำของเหล่าคนร้ายได้ประทับอยู่กับตาและหูแล้ว

เขาได้เรียนรู้เทคนิค “การตกคนร้าย” ของเหล่ารุ่นพี่ ตั้งแต่ฝีมือ
อันเชี่ยวชาญจนให้หลงใหล จนถึงวิธีการก้ำกึ่งที่ทำให้เข้าใจว่าทำไมถึง
ได้รังเกียจการบันทึกเสียง

ณ ตอนนี้อย่าหาของซูซูกิคือการทำร้ายร่างกายเจ้าของร้านขาย
เหล้า ยังไม่ได้เป็นคดีที่จะต้องขึ้นศาลที่บังคับให้ต้องมีการบันทึกภาพและ
เสียง แต่ถ้าข้อหาเปลี่ยนไปก็ต้องเตรียมอุปกรณ์ และหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะ
ต้องดำเนินการสอบสวนอย่างมีจริยธรรม แต่อิเซะคิดว่านั้นเป็นกฎกติกาที่
ไม่มีประโยชน์

เขาส่งสายตาแข็งกร้าวให้ซูซูกิซึ่งกำลังก้มหน้าใจลอย เพราะมีเซนส์

ดี หรือว่าแอบสังเกตทางนี้อยู่แล้ว ชูชุกิรู้ตัวทันที ทำหน้าเด๋อดำ จากนั้น
บั้นยัม “เหะเหะ” ดูเฉินๆ เหมือนจะเป็นมิตร แต่พอลุคด้วยกลับไม่ตอบ
เอามือปิดปาก สายหน้าเหมือนคนไม่เต็มเต็ง ทำทางเหมือนเด็กเล็ก จนอิเซะ
ต้องสะกดกลืนอารมณ์จนเฉียว

คุณโทโดโรกิใจดีเกินไป ใจคนแบบนี้มันต้องเตะต้องต่อย ตามด้วยความ
รุนแรงเหมือนสมัยก่อน ไม่งั้นก็ไม่ได้คำตอบหรอก

“คุณตำรวจ”

ชูชุกิคุยกับเขาเป็นครั้งแรก “เอ๊ะ” อิเซะตอบเสียงหลง

“ไปห้องน้ำได้ไหมครับนี่”

ชูชุกิถามด้วยสีหน้าลำบากใจ อิเซะแกล้งกระแอมเพื่อไม่ให้ชูชุกิ
รู้ว่าเขาหัวโน

“---ตอนนี้เลยเหรอ”

“เปล่า ไม่รีบขนาดนั้นหรอกครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องทนหน่อย”

“จริงสิ ต้องไปถามผู้ใหญ่ก่อนสินะ”

“ก็คุณเป็นถึงพยานปากสำคัญนี่นา”

“อย่างนั้นหรือครับ ลำบากจังเนอะ”

น้ำเสียงของชูชุกิฟังดูเหมือนสงสัย รวากับกำลังเห็นอกเห็นใจ อิเซะ
เดือดพล่าน แต่ชูชุกิกลับไม่รู้เรื่องราว ตีมน้ำขวดที่เขาให้เสียงดังอึกๆ จน
หมดไปราวครึ่งขวด แล้วเธออย่างพึงพอใจ เอามือกุมเป้า ไหล่ห่อ รวากับ
ตุ้กตามาสคอตเด๋อดำที่ออกแบบผิดพลาด

ทำไมคุณโทโดโรกิถึงทำให้เจ้านี้ปริปากไม่ได้ ถ้าเป็นฉันละก็---

“นี่คุณตำรวจ”

“อะไร”

“คุณตำรวจจับมหา’ลัยหรือเปล่าครับ”

“...เออ ก็จับนะ”

“นี่แล้วเชียว คุณน้ำตาทำทางฉลาดออกอย่างนี้ ผมรู้ทันทีเลย มันปั้งขึ้นมาอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ตั้งแต่พุ่งยังไม่ออก แล้วกลาง กระหม่อมก็ยังไม่ล้านอย่างนี้ เพราะปั้งปั้งขึ้นมามาก ทุกคนเลยเข้าใจผิด คิดว่าเด็กคนนี้จะหัวดีเอามากๆ”

เหะเหะ ชูชุกีเกาจุมก อีเซเดาจุดประสงค์ที่แท้จริงของเขาไม่ออก โทโดโรก็ออกจากห้องไปสืบห้านาที่แล้ว เขาก็แค่เปื้อ หรือว่าอยากจะทำอะไรบางอย่าง

อีเซพิมพ์คำพูดของชูชุกี ในขณะที่ยังคงคุยต่อ “คุณเองก็เหมือนจะหัวไวอยู่นะ”

“ไม่เลย ผมมันพวกรถไฟหวานเย็นครับ หวานเย็นตั้งแต่หัวจรดเท้า เป็นพวกเชื่องช้าตลอด ถ้ามาเทียบกับผม คุณตำรวจก็เหมือนปอร์เช่หรือเฟอร์รารีแหละครับ”

“ผมก็ไม่ได้รังเกียจรถไฟหวานเย็นหรอกนะ”

ชูชุกีเอามือยกแก้มสองข้าง เป็นใบหน้าที่รู้สึกคุ้นเคยได้ง่ายกว่า ใบหน้ายิ้มแย้มหรือใบหน้าขวยเขินที่แล้วมา

“คุณตำรวจ เกิดที่โตเกียวใช่ไหม ก็สำเนียงเพราะออกอย่างนี้ เพราะอย่างนี้เลยอาจู้สึกว่าได้ผจญภัย แต่ในความเป็นจริง รถไฟหวานเย็นไม่มีอะไรดีหรอกครับ สำหรับผมมีแต่ความหลังแย่ๆ นั่นไง อย่างที่บ้านนอกแต่ละสถานีมันห่างกันมากใช่ไหมครับ แถมรถไฟก็ยังมันน้อยขบวน ถ้าขึ้นรถช้าไปขบวนเดียวก็ไปสาย ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย เวลาแต่ละนาที่ แต่ละวินาที บางครั้งมันกำหนดโชคชะตาคนเลยนะครับ”

“โชคชะตาเลยเหรอ เวอร์ไปหน่อยไหม”

“เปล่าเลย ไม่ได้เวอร์เลยครับ ก็อย่างเวลาสอบเอ็นทรานซ์ ที่เขาเรียกการสอบข้อสอบกลางนะ สมัยผมเขาเรียกว่าการสอบข้อสอบรวมนะนะ ที่บ้านนอกสนามสอบจะอยู่ไกล เพราะอย่างนี้ถ้าตกรถไฟก็จบกัน”

“แต่ที่แบบนั้นส่วนใหญ่จะใช้รถกันไม่ใช่เหรอ”

“คุณคิดแบบนั้นใช่ไหม แต่ว่าคุณตำรวจ ผมเองก็สงสัยมานานแล้ว ทำไมถึงต้องมาสอบกันตอนช่วงหน้าหนาว โอกาสจะเป็นหวัดก็สูง ทำไมถึงต้องจ้องมาสอบกันตอนที่หิมะอาจจะตกด้วย น่าจะสอบกันช่วงฤดูใบไม้ร่วง ว่าไหมครับ คุณตำรวจ”

“ตอนฤดูใบไม้ร่วงก็น่าจะมีอย่างอื่นไม่ใช่เหรอ อย่างเช่นพายุหิมะ”

“อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ ทุกคนฉลาดกว่าผมทั้งนั้น เพราะเป็นระบบที่คนฉลาดสร้างขึ้น ก็คงต้องมีเหตุผลที่ผมคาดไม่ถึง แต่คิดดูสิ หิมะสีขาว หิมะหิมะ ถึงอยากจะไป รถก็อาจไปติดอยู่กลางทางเพราะหิมะตกหนัก เพราะอย่างนี้บ้านนอกถึงลำบาก ก็เพราะเป็นพื้นที่ที่หิมะตกหนัก ถึงได้ตกอยู่ในสถานะบ้านนอกแหละ”

“---คุณเป็นคนโทโฮกุ²เหรอ”

ชูชูก็ทำปากจู๋ ตาโต

“หรือว่าฮอกไกโด หรือว่าชินเอ็ตสึ³”

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้นล่ะครับ”

“ก็มีความหลังแย่ๆ กับหิมะ”

ชูชูก็รีบเอามือปิดปาก ดูเสแสร้งมาก แต่สำหรับชายคนนี้อาจมองดูเป็นธรรมชาติได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“แค่บ้านเกิดคงไม่เป็นไรมั้ง ไม่ได้ทำให้รู้ว่าคุณเป็นใครที่ไหนหรอกน่า”

“...ผมก็ไม่ได้ปกปิดอะไรนะครับ ชื่อก็ชื่อจริงนะ”

“แล้วทำไมถึงได้ลืมหายไปล่ะ แล้วใครจะไปเชื่อ”

“เหล้าเป็นสิ่งที่น่ากลัวครับ”

โอ้เวอร์นี่--- ความเกลียดชังกลายเป็นยืมเพื่อนเสียแล้ว

² ภูมิภาคที่อยู่ทางเหนือของเกาะฮนชู ประกอบด้วย 6 จังหวัด ได้แก่ อาโอโมริ อากิตะ อิวาเตะ มิยาจิ ยามาغاتะ และฟูกูชิมะ

³ ชื่อรวมของจังหวัดนางาโนะกับจังหวัดนิงาตะ

“ระเบิด” ผูกโบว์สองรางวัลชนะเลิศระดับประเทศปี 2023 จนกลายเป็น
นิยายสืบสวนแห่งปีของญี่ปุ่น!!!

- ชนะเลิศ Kono Mystery ga Sugoi 2023
- ชนะเลิศ Mystery ga Yomitai 2023

จากความแคน่่นำพากลายมาเป็นโคนานุกรกรรมที่พรากชีวิตคนมากมาย
ในมหานครโตเกียว

เมื่อคนร้ายใช้ความลับดำมืดของตำรวจเป็นอาวุธและใช้ระเบิดเป็นเครื่องต่อรอง
เรื่องราวของคนร้ายชายชนชั้นล่างตกอับที่ถูกจับเพราะเหตุชกต่อย
เขาสารภาพผิดแต่ขู่เดื่อดว่จะมีเหตุร้ายใจกลางโตเกียว 3 ครั้ง เริ่มจากตึกร้าง
ในย่านอาซากุฮาระ อีกไม่กี่ชั่วโมงก็เกิดระเบิดขึ้นที่นั่นจริงๆ

เขาทำคดีดีศรีตำรวจด้วยการบอกใบ้ด้วยปริศนาป่นประสาทตำรวจ
ทั้งสถานี ชายผู้นี้วางระเบิดทรงานุภาพทำลายล้างสูงไปทั่วเมืองได้จริงหรือ

นี่คือการต่อสู้ระหว่างตำรวจมือฉมังกับจอมวางแผนเล่นเกมจิตวิทยา
ตาต่อตา คำต่อคำ ในบรรยากาศห้องสืบสวนที่ดับจิตได้ทุกเมื่อ

เจตนาชั่วร้ายที่วางระเบิดป่วนโตเกียวจะชำระแค้นได้สำเร็จหรือไม่
สุดยอดเรื่องราวสืบสวนระทึกจิตวิทยาที่ชวนผู้อ่านมาลิ้มรสชาติเผ็ดร้อนดุเดือด
และนี่คือ Non-Stop Mystery ที่หายใจหายคอไม่ทัน

SN0077 นิยายสืบสวน

www.booktime.co.th

กดสองอ่าน

@DaifukuPUB